

‘we leven, nog’

Je moet op vakantie maar door een orkaan worden verrast. Het overkwam Rienke Vingerling (34) in Mexico.

OP

“Op de heenreis vielen me in het vliegtuig twee mensen op. De vrouw was een jaar of zestig en reisde samen met een jonge, zongebruinde man. “Zou dat haar toyboy zijn?” grapte ik nog tegen mijn vriend. Niet wetend dat we deze mensen in de loop van onze vakantie heel goed zouden leren kennen.

Het resort was prachtig. Het lag op een half uur rijden van het centrum van Playa del Carmen aan een parelwit strand. Vanaf de oprijlaan tot aan de ingang reden we door een jungle-achtige bebossing. Rondom de zwembaden en het strand stonden gebouwen met elk vier hotelkamers, twee op de begane grond en twee daarboven. Na een fantastische week zei een hotelmedewerker tegen ons: “Ik mag dit eigenlijk niet zeggen omdat mijn baas bang is voor paniek, maar er wordt een grote orkaan verwacht. Morgenmiddag, rond twee uur, maar het kan zomaar zijn dat hij afbuigt en dan is er niks aan de hand.” Mijn vriend en ik besloten een taxi te nemen naar

het centrum. Op de voorpagina’s van de kranten stond heel groot en met rode letters *El Bruto*. Met grote cirkels werd het gebied aangegeven waar de storm werd verwacht. Dat verklaarde ineens de honderden kikkers en padden die ik de vorige dag door de lobby van het hotel had zien springen. Ik had het een vreemd natuurverschijnsel gevonden, maar nu viel het kwartje. Die beesten voelden het natuurlijk aan.

Terug in het hotel werd omgeroepen dat iedereen naar het theater moest komen. Het was er stampvol. De informatie werd in het Italiaans gegeven, we begrepen er niets van. We gingen daarom met de enige Nederlanders die er ook waren, de vrouw met haar toyboy, naar de receptie. “Morgen komt er een orkaan”, werd er gezegd. “Na twee uur mogen jullie niet meer naar buiten. De gasten die op de begane grond verblijven moeten naar de hotelkamers op de tweede verdieping, want er komt heel veel water.” Omdat wij een hotelkamer op de tweede verdieping hadden, werd geregeld dat het Nederlandse stel bij ons op de kamer kwam. Het bleek een moeder te zijn wiens man net was overleden, met hun volwassen zoon.

Mijn vriend kreeg een sms’je van zijn broer. Het nieuws was inmiddels ook op de Nederlandse televisie. ‘De grootste orkaan ooit komt eraan’, schreef hij. ‘Met aardverschuivingen en meters water. Jullie moeten daar weg.’ Maar we konden helemaal niet weg. Het resort lag een half uur van het centrum en op de wegen was het één grote chaos. Gelukkig was ons resort orkaanproof met heel dikke muren. Als voorzorgsmaatregel moesten we wel onze twee bedden tegen de ramen zetten met de gordijnen eroverheen. “Het duurt waarschijnlijk maar één dag”, had de receptioniste nog gezegd. “Overmorgen lig je weer op het strand.”

Op de dag dat de orkaan arriveerde, hebben we nog ontbeten in de ontbijtzaal. De wind maakte een oorverdovend lawaai. Na het eten trokken we de deur van onze hotelkamer achter ons dicht. Het was pikkedonker.

‘Geen paniek’, zei de receptioniste. ‘Overmorgen liggen jullie weer op het strand’

Eén kaarsje hadden we en door een kiertje in de badkamer scheen nog wat extra licht. Ik was blij dat we de tuinstoelen van het balkon naar binnen hadden gehaald, waardoor we een plek hadden om te zitten. Liggen kon niet, want overal lag water. Het was beangstigend om te zien hoe snel het zeewater onder de deur doorkwam. Met de tsunami in Azië in ons achterhoofd vroegen we ons af tot hoe hoog het zou stijgen. Ik probeerde niet in paniek te raken. Er was ons verteld dat als de ramen naar binnen kwamen, we ons moesten opsluiten in de badkamer. Het leger zou ons in dat geval komen evacueren.

De wind raasde als een bezetene. De ramen trilden. Mijn vriend en ik konden er nog wel grapjes over maken en we probeerden een beetje relaxed te blijven, maar de moeder en zoon wilden er continu over praten. Gelukkig had ik een iPod bij me, waarmee ik me terug kon trekken. Na 24 uur lang hangen in de tuinstoelen werd er voor het eerst op de deur geklopt. Razendsnel gooide een man een fles water en een brood naar binnen. “De situatie is niet goed”, zei hij. “Het is een orkaan van categorie 4, maar dat wordt 5. De zwaarste die er is. Zoals het er nu naar uitziet zitten jullie hier nog wel tot morgen. Zodra er meer nieuws is, kom ik dat direct vertellen.” En weg was hij. Ons in shock achterlatend.

Twee dagen later hadden we geen besef meer van dag of nacht. De enige plek waar we konden liggen was de badkamervloer. Alsof het de normaalste zaak van de wereld was, ging ik naar het toilet waar de anderen bij waren. Bizar hoe je je opeens niet meer druk maakt over dat soort dingen. Doorspoelen deden we met emmers die we vulden met water uit de kamer.

Daar was die man weer. “Het is heel heftig geweest”, zei hij. “Maar nu komt het oog eraan. Het is nu even helder en stil, maar vergis je niet, de wind zal 180 graden draaien en we weten niet hoe snel dat gaat, dus ga alsjeblieft niet naar buiten.”

Het was inderdaad een bizarre gewaarwording. In de ene minuut waarop we ons buiten durfden te wagen, zagen we dat alle bomen waren vernietigd. Er stonden alleen nog maar takken. We hoorden de dieren heel hard naar elkaar roepen. Alsof ze elkaar zochten. We keken

opzij; naast ons stond het Italiaanse gezin op het balkon te juichen. Zij hadden blijkbaar niet begrepen dat het allemaal nog niet voorbij was. En toen draaide de wind. Inmiddels hadden we alle spullen die eerst tegen het raam stonden tegen de deur gezet. Ook de koffers. Alles was vochtig, we hadden al dagen hetzelfde aan. Om wat te doen te hebben besloten we de gordijnen eraf te halen en daarmee te gaan dweilen. Het hielp niets, het water bleef onder de deur door komen.

Na vijf dagen werd het eindelijk rustiger. Er werd ons verteld dat het heftigste voorbij was, maar dat we toch op onze kamers moesten blijven. Opgelucht haalden we de matrassen naar beneden. We waren zó moe dat we lakens op de natte matrassen legden en als een blok in slaap vielen. “Ga vooral niet naar beneden”, werd er omgeroepen. “Er staat een enorme laag water en daar kunnen slangen in zitten.”

Ik wilde maar één ding; mijn familie laten weten dat ik nog in leven was. Ik vroeg de man die elke dag langs was geweest om advies. Hij zei: “Als je langs de pijp het dak op klimt, heb je misschien bereik met je mobiele telefoon.” Dat liet ik me geen twee keer zeggen. Ik pakte het mobieltje van mijn vriend en klom voorzichtig naar boven. Met bevende vingers draaide ik het nummer van mijn moeder. Bij het horen van haar stem brak ik. “Mam, ik sta op het dak!” riep ik. In tranen vertelde ik wat er allemaal was gebeurd. Toen viel ze weg. Ik werd gek. Mijn vriend en ik hebben onze koffers gepakt en we zijn door het water naar de receptie gelopen. Het slangenrisico nam ik voor lief. We waren verbijsterd over de ravage die de storm had aangericht. Er was niets meer over van het resort. Mensen liepen verwaasd rond. Bij de hoofdingang stond een auto. De chauffeur wilde ons wel naar het vliegveld brengen. We kwamen niet ver. Het water stond te hoog. In het centrum werd geplunderd, mensen braken tankstations open. We hoorden dat er gevangenen waren ontsnapt. Toen besloten we maar weer terug naar het resort te gaan.

Na acht dagen waren de wegen weer redelijk berijdbaar. Het vliegveld van Cancun was gesloten, de vliegtuigen lagen er letterlijk ondersteboven. We moesten naar een vliegveld verderop. Toen we opstegen kon ik alleen maar denken: goddank, we leven nog.” ●